

УЧИЛИЩЕН ЗВЪНЕЦ

ВЕСТНИК НА ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „ХРИСТО БОТЕВ“ с. Зидарово

Брой
2

УЧАСТИЕ В ИНИЦИАТИВИ И КАМПАНИИ ИНИЦИАТИВА „НЕ НА АГРЕСИЯТА В УЧИЛИЩЕ“

01.11.-
30.11.2024

**В НАЧАЛОТО НА МЕСЕЦ
НОЕМВРИ ПО ТРАДИЦИЯ СЪС
ЖЕЛАНИЕ И ГОТОВНОСТ СЕ
ВКЛЮЧИХМЕ С ИГРИ И
ЗАБАВЛЕНИЯ В
ИНИЦИАТИВАТА „НЕ НА
АГРЕСИЯТА В УЧИЛИЩЕ“.**

**ИГРИТЕ СА ДОБЪР
РЕЛАКС!**

БЕЛЕЖИТИ ДАТИ

1-ВИ НОЕМВРИ – ДЕН НА НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ

Всяка година, на 1 ноември, България чества Деня на народните будители – празник, ознаменуващ делото на българските просветители, книжовници и революционери, осветил пътя на възраждащия се национален дух и стремеж към свобода, познание, наука и култура.

Ние, отбелязахме празника с беседи и презентации по класове.

16 НОЕМВРИ – МЕЖДУНАРОДЕН ДЕН НА ТОЛЕРАНТНОСТТА

КАКВО Е ТОЛЕРАНТНОСТ?

Да бъдем толерантни означава да уважаваме другите, независимо от различията. Това означава да бъдем внимателни и търпеливи един към друг и да ценим това, което ни сближава!

Феноменът толерантност е толкова важен в съвременния свят, че на 16 ноември 1995 година ЮНЕСКО приема Декларация за принципите на толерантността. „Толерантност означава уважение, приемане и разбиране на богатото многообразие от култури в нашия свят, на всички форми на самоизява и способите за проява на човешката индивидуалност. За да има толерантност – трябва да има знания, откритост, общуване и свобода на мисълта, съвестта и убежденията“, се казва в член първи на Декларацията.

Година по-късно Общото събрание на ООН предлага всяка година на 16 ноември да се отбелязва Международният ден на толерантността.

В нашия свят толерантността е по-важна от всякога, тя не е отстъпка, снизхождение или примиряване, тя е необходимост за постигане на разбирателство. Липсата на толерантност е основната стъпка към дискриминацията. Толерантността не е само морален дълг, но и политическа и правна потребност. Тя е добродетел, която прави възможно достигането на мира и способства за замяната на културата на войната с културата на мира.

Източник: Комисия за защита от дискриминация, интернет сайт

17.11.2024 г. " Световен ден за възпоменание на жертвите от пътнотранспортни произшествия "

„Световният ден за възпоменание на жертвите от пътнотранспортни произшествия” се отбелязва всяка трета неделя на месец ноември, по решение на Общото събрание на ООН. Много от нещастията по пътищата са предсказуеми и предотвратими. Отговорността да не ги допускаме носим всички ние – които участваме в движението и като водачи, и като пешеходци. Да имаме нулева толерантност към самонадеяните, към неправоспособните, към употребили алкохол или наркотични вещества наши близки и познати, седнали зад волана. Трите основни причини за смърт на пътя са: висока скорост; шофиране под въздействието на алкохол и наркотици; не поставяне на предпазен колан. Огромни са човешките страдания, които понасят жертвите на пътнотранспортни произшествия и техните семейства и затова е необходимо да се осъзнае, че нарушаването на правилата за движение е заплаха за нашето здраве и бъдеще. Да си припомним колко крехък е човешкият живот и колко лесно може да бъде прекъснат за секунди. Безопасността на движението е споделена отговорност на всички хора и институции. Нека подобрим пътната си култура, за да предпазим нас и децата ни от опасностите на пътя. Да формираме трайни знания у децата в най- ранна възраст за участие в пътното движение и да бъдем добър пример за подражание.

УКБДП продължава да провежда здравно-образователни лекции и игри по безопасност на движението.

СПОРТНИ ПОСТИЖЕНИЯ

На 27.11.2024 г. в град Бургас се проведе турнир по футбол "Училищни лъвчета". Участваха 13 отбора във възрастова група 2 - 4 клас. Нашите лъвчета изиграха един мач, който за съжаление загубиха, но въпреки всичко изживяха невероятни емоции. Браво деца за доброто представяне!

НАШИТЕ РИСУНКИ

Най-добрите рисунки намериха място на изложбеното табло.

МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ ОТ БЪЛГАРИЯ

РИЛА И ПИРИН

Рила планина някога била жена – разказвали хората от някогашното село Горни Пасарел, потънало под водите на язовир Искър. Името ѝ било Рилка. Оженила се тя за момък от горните земи. Името му било Пирин...

Рилка и Пирин се оженили против волята на Рилкините родители. Не давали те единствената си щерка на Пирин – не знаели кой е и какъв е. Рилка била много красива и работлива мома, но луда глава – каквото и хрумне, това правела, не слушала ни баща, ни майка.

Оженили се двамата луди-млади без сватове и сватба, без песни и свирки, без родителска благословия. Избягали далеч от хората и се заселили в едно високо и пусто място. Родили им се две деца – момче и момиче. Кръстили ги Искър и Места – никой не бил чувал такива имена дотогава.

Бащата ходел на лов, а майката гледала къщата и децата. Буйни и палави били братът и сестрата. По цял ден се борели, карали и биели, вдигали олелия до небето. Оплакувала се майката на бащата, молела го да ги укроти с бащина дума и мъжка ръка. Ала Пирин не чувал. Грижа му било да донесе храна и дрехи за челядта си, а другото било грижа и занимание на майката. Веднъж братът и сестрата се скарали жестоко, надумали си тежки думи, дори скочили да се бият. Вдигнала майката ръце да ги възпре и в мъката си през сълзи проклела:

– Да даде Господ да се разделите и никога вече да се не видите или срещнете. От вас хората да се плашат и бягат, с гадини, с риби и жаби да живеете. Дано и аз се вкамения, та дума да не продумам и глас да не вдигна да ви повикам, обич и милост към вас да нямам. Дърветата да ми станат рожби, снагата ми на земя и камък да се стори, сълзите ми извори да станат и от тях реки и потоци да се роинат, сладостта им за чудо и приказ да бъде. И дай боже, ако те има, и Пирин да се вкамени и да стане като мене, та да не му се присмиват хората, че е баща на такива буйни и проклети деца.

Още не издумала Рилка тежката клетва и във висинето се явила силна светкавица и разсякла небето, чул се страховит гръм и в миг тя се претворила на планина –

такава, каквато я виждаме и сега. По същото време Пирин, който бил далече някъде на лов, също се вкаменил и се сторил на планина - Пирин планина. А двете дечица станали реки. Момичето Места било по-кротко и хрисимо, повело водите си полека надолу из планината, а момчето – Искър, буен и нетърпелив, се юрнал напред, пресякъл планината, спуснал се стремглаво надолу в полето и като нямало къде да свърти водите си, а те наедрявали и се усилвали от майчините сълзи, ги повел към Балкана, проправил си път и се слял с водите на Дунав – буен и неудържим като него.

Оттогава той не е чул нищо за сестра си, както и Места не чула дума за Искър. Майка им ги гледа до някое време, а после ги губи от погледа си. Пирин никога не вижда Искър и постоянно тъгува за мъжката си рожба. Затова тая негова страна, която гледа към Софийското поле, винаги е тъмна и зелена, рядко я огрява слънце. По-често спира бащински поглед на Места и тогава се усмихва, разхубавява се и мами хората към себе си, та и те да погледат от високо хубавата му дъщеря и да ѝ се порадват заедно с него.

Източник: Митове и легенди от България – littlesecrets, интернет сайт

